

Záhady slečny Ashfordové

Smrt na Santorini

KIOKAN

Vivian Conroy

Copyright © 2023 by Vivian Conroy
First published in Great Britain
in ebook format by HarperCollinsPublishers 2022
under the title LAST SEEN IN SANTORINI.
Translation © Ondřej Duha, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu
LAST SEEN IN SANTORINI (Miss ASHFORD
INVESTIGATES #2)
vydaného v roce 2023 nakladatelstvím One More
Chapter,
a division of HarperCollinsPublishers,
přeložil Ondřej Duha
Redakční úprava Helena Škodová
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokán, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-501-1

1. KAPITOLA

Srpen 1930

Slečna Atalanta Ashfordová stále nedokázala uvěřit, že se rozhlíží po Benátské laguně. Hladina se vlnila v nesčetných odstínech modré a zelené a všechno se třpytilo na slunci: jasné barvy lodí převážejících turisty na Murano, ostrov proslulý výrobou skla, věže mnoha benátských kostelů v dálce a blíž k ní citrony v pletených koších čekajících na molu na odvoz.

Vzduch byl prosycen očekáváním, každý spěchal za svou prací, aby plně využil toho krásného dne. Nově přichozí probírali, kam se mají vydat nejdřív: do dílen, nebo do muzea? Muž s kloboukem nasazeným nakřivo na hustých tmavých kudrnách nesl velké plátno, které chtěl postavit na nejlepší možné místo, aby tu scenérii mohl zachytit, a místní ženy nabízely květiny a čerstvě napečené sladkosti. Z místa, kde stála, cítila Atalanta máslo a cukr, který obsahovaly. Měla dojem, jako by byla jediná, kdo stojí na místě, netlačí se do blízké kavárny, aby obsadil stolek s nejlepším výhledem na lagunu, nebo si jde prohlédnout prvotřídní skleněné výrobky vytvořené skutečnými mistry se sklářskou pišťalou. Stála jako socha uprostřed davu valícího se tam a zpátky, zachycená v okamžiku, neschopná zbavit se pochybností, že by tohle odteď skutečně mohl být její život.

Bylo tak těžké pochopit, že ještě před několika týdny se její denní rutina podřizovala profesi učitelky v exkluzivní švýcarské internátní škole. Pevný rozvrh výuky francouzštiny a hudby, stravování a opravování slohových prací a testů se sotva půlhodinkou volna, během níž mohla zajít do malebné vísky s jejími dřevěnými domky a zdobenými balkony nebo výš do hor k ruinám starého hradu s výhledem do zeleného údolí, jímž se klikatila řeka na své cestě mezi zasněženými horskými vrcholky.

Tak s oblibou trávila volný čas: procházela se a představovala si, že je někde jinde, na nějakém odlehlém, pokud možno exotickém místě, že cestuje a poznává divy světa. Ty znala jen z knih a pohlednic, které jí posílaly studentky o letních prázdninách, ale ožívaly v její představivosti: Parthenón se svými sloupy z bílého mramoru tyčícími se nad ní nebo ospalé, sluncem zalité vísky mezi vinicemi a olivovými háji italského venkova. Představovala si, že slyší cizí jazyky, a zakusovala se do obyčejného sendviče se sýrem, jako by to byl calzone. Ale ani se vší mentální silou světa by nikdy nebyla uhodla, že se jí ty sny nejen splní, ale realita je dokonce předčí.

A to vše díky jejímu úžasnému dědečkovi.

Po jeho smrti jí připadlo ohromné bohatství, domy na různých místech, auta a akcie, víc peněz, než kdy mohla utratit. A neobyčejné poslání: kráčet v jeho šlépějích a pokračovat v jeho životním díle – diskrétně slídit v nejvyšších kruzích. Její první případ ji zavedl do přepychového sídla uprostřed krásných levandulových polí v Provence, kam se sjeli bohatí a slavní lidé na svatbu hraběte de Surmonne. Pohled na zámček z bílého kamene se štíhlými vížkami, parky plnými růží, jirín a úžasnou umělou jeskyni obloženou mušlemi byl úchvatný, ona si ho však nemohla plně vychutnat, protože musela odhalovat stopy a čelit vychytalému vrahovi, který se nezastavil před ničím, aby ochránil své tajemství. Proto poté, co případ úspěšně uzavřela,

usoudila, že je čas na malou dovolenou. Několik dní strávených daleko od zločinu a bez složitého uvažování nutného k posouzení, zda zcela normálně vypadající lidé mohou být chladnokrevnými zabijáky.

Se svými neomezenými fondy se Atalanta mohla vypravit, kamkoliv její srdce zatoužilo, vytáhla tedy krabici výstřižků z časopisů a pohlednic, které jí poslaly studentky. Krabici míst, která chtěla vždycky navštívit, dávno předtím, než přišla k penězům. Krabici nadějí a snů, které jí pomáhaly přechkat ty nejtěžší časy poté, co zemřel její otec a ona zůstala na světě sama s hromadou dluhů na bedrech. Teď, když se už měla o tolik lépe, byla ta krabice jakýmsi nejlepším přítelem a srdce se jí rozbušilo vždy, když ji otevírala.

Zavřela oči, zahrabala v ní a vytáhla jednu pohlednici. Několik okamžiků po ní přejížděla prsty a pak otevřela oči, aby se podívala, kam pojede na dovolenou.

Benátky.

Už jen z toho jména na pohlednici, vytištěného tmavožlutou barvou připomínající zlato, se jí zatajil dech. To město s kanály a nesčetnými elegantními mosty klenoucími se přes všudypřítomnou vodu a tolika romantickými příběhy, které se tam odehrály, muselo být magické. Město gondol, lahodného jídla, jazyka, který zněl jako poezie, a budoucích vzpomínek.

Požádala svého majordoma Renarda, aby jí zabukoval jízdenku a hotel. Samozřejmě se mu podařilo zajistit jí pokoj v jednom z nejvýznačnějších hotelů, kde se ubytovávali slavní spisovatelé a umělci z celého světa. Jejich fotografie visely na stěnách haly s vysokým štukovaným stropem plným lvů, ikonického zvířete, které bylo v tom plovoucím městě všudypřítomné.

Velice výkonný a důvtipný Renard byl poklad s kontakty po celém světě, které se ukázaly velmi užitečné, když vyšetřovala nějaký případ. Výlet do Benátek však měl být čirým potěšením, trávením času daleko od intrik a vražd.

No ano. Atalanta si spokojeně povzdechla a obrátila se zpět k oslnivému výhledu na lagunu a pomalu vyrazila, zatímco si vychutnávala každý krok, každý pohled. Hluboko do plic vdechovala vůně horkého letního dne: citrusů, sluncem vyhřáté dlažby, květinových parfémů...

Její zrak přejížděl po dámách v pestrobarevných šatech a velkých kloboucích proti slunci, z nichž jedna držela v náručí bílého psíka, který zuřivě štěkal na každého v dohledu. Průčelí budov tvořily bílé kamenné oblouky a sloupy. Na první pohled si byly podobné, ale když si je prohlédla pozorněji, lišily se detaily: některé kulaté jako korálky, jiné ve tvaru květin.

Na rohu vysokého domu broskvové barvy stál muž v lehkém obleku. Panamák měl stažený do čela, takže mu zakrýval obličej. Jakmile ho však postřehla, přestala na okamžik dýchat a mimovolně přidala do kroku.

Raoul!

Raoul Lemont, automobilový závodník, s nímž se seznámila v provensálském Bellevue během svého prvního případu. Byl hostem na svatbě Eugénie Frontenacové a hraběte de Surmonne, velké oslavě, při níž se Atalanta snažila diskrétně zjistit, zda hrabě nezavraždil svoji první manželku Mathilde. Raoul byl Mathildin dávný přítel a ona ho po nějakou dobu dokonce podezírala, ale později si uvědomila, že nikdy nechtěla, aby byl podezřelý, protože...

Přestaň. Netrpělivě potřásla hlavou. Ten muž nebyl Raoul, jen se mu vzdáleně podobal. Musela na něho přestat myslet. Nacházel se daleko odsud, nejspíš se připravoval na nějaký závod.

Jako řidič rychlých sportovních aut v těch nebezpečných závodech, které získávaly na popularitě po celé Evropě, riskoval každým dnem život, což Atalanta nedokázala pochopit ani tolerovat. Obecně vzato byl Raoul impulzivní, neuctivý, svéhlavý a domýšlivý a tyto charakterové rysy dělaly z Atalanty jeho přímý protiklad. Atalanta měla ve zvyku

všechno si dvakrát rozmyslet, než něco udělala, a posoudit každou záležitost ze všech stran, než dospěla k závěru. Raoul ji dokonce obviňoval, že je příliš racionální a neřídí se tím, co cítí. Pocity však bývají ošidné a mohou svést ze správné cesty. Bylo mnohem lepší vnímat svět jasnou analytickou myslí a posuzovat fakta bez emocí, které mohou vše zastínit.

Usmála se tomu, jak s Raoulem v duchu rozmlouvala, jako by stál po jejím boku, a tomu, jak potřebovala obhájit své názory dokonce i před ním. On však žil svůj život plný dobrodružství a rizika, zatímco ona si na ostrově Murano užívala zaslouženou dovolenou.

A pokud nechtěla myslet na vraždu, nemohla myslet ani na Raoula, který byl tak těsně spojený s jejím případem a jeho nebezpečným rozuzlením. Musela se plně soustředit na ty kouzelné výhledy a fakt, že se tam skutečně prochází, místo aby si to všechno jako dříve jen představovala a pak se zase vracela ke svým povinnostem ve škole. Ano, stýskalo se jí po studentkách, po jejich dychtivosti, když se učily francouzsky poslechem šansonů, i po jejich nasupených výrazech, když měly psát test. Po chvílích, kdy se jí svěřovaly a ona si připadala spíš jako jejich starší sestra než učitelka. Přísná ředitelka se však postarala, aby se s žádnou z nich nemohla skutečně sblížit. Možná to bylo lepší, ale byl to osamělý život.

„Koupit vy kytky?“ Její paže se dotkla postarší žena, která nesla velký pletený koš obsahující několik jednotlivých růží jasných barev: červené, růžové, žluté. Jejich stonky byly omotané látkou a byl k nim připevněný špendlík, takže se každá květina dala nosit jako brož.

Atalanta po těch květech přelétla pohledem, obdivovala sametovou hebkost jejich okvětních lístků. Byly vypěstovány s láskyplnou péčí. Zavrtěla však hlavou a žena šla dál. Připadalo jí divné koupit si růži sama pro sebe. Něco takového by měl udělat milující snoubenec nebo manžel. V davu

turistů bylo mnoho párů a další se daly očekávat později toho dne. Ta stará žena snadno najde zájemce o nabízené květiny.

Jsem tu kvůli sklu. Atalanta se zastavila u stolu prohýbajícího se pod tíhou váz, nádob a džbánů. Slunce kouzličilo na fazetách duhy, takže ty skleněné předměty vypadaly ještě úžasněji, než jaké byly díky řemeslnému umu, jenž do nich byl vložen, dovednostem předávaným z generace na generaci po celou historii sklářství na Muranu. Chtěla si něco koupit, ale musela si dobře rozmyslet, co dokáže odvézt s sebou domů, aniž by se to rozbilo.

Nebude lepší jeden velký, pevný kus než tyhle menší, křehké skleničky na šampaňské?

Ta čtyřdílná sada však vypadala moc hezky a ona si dokázala představit, jak bude doma z těch sklenek pít a vzpomínat na tenhle sluncem prozářený den a ochutnávání neomezené svobody, kterou jí přineslo dědictví po dědečkovi.

Vzala do rukou několik kousků, obracela je, přejížděla prstem po dokonale hladkých okrajích. Prodejce za stolem se jí pokoušel vysvětlit, jak jsou kvalitní, lámanou angličtinou, v níž bylo každé třetí slovo italské. Atalanta se mu snažila porozumět, jak nejlépe uměla. Exkluzivní škola, ve které pracovala, často přijímala italské dívky z elitních rodin a ona z jejich jazyka leccos pochytila, ale bylo mimořádné slyšet ho teď na místech, kde se jím mluvilo už po mnoho staletí. Občas se musela štípnout, aby se ujistila, že se jí to nezdá.

Řekla tomu muži, že se chce nejdřív poohlédnout kolem, ale pak se k němu vrátí. Nepřestával na ni volat a vychvalovat své zboží, zatímco přešla k vedlejšímu stolu, kde se jí další prodejce snažil zaujmout a přesvědčit, že je to právě *on*, kdo prodává nejlepší výrobky na celém ostrově.

Turisté, s nimiž připlula, už vystoupili z lodi a postávali teď u různých stánků nebo nahlíželi nízkými dveřmi do domů, aby zjistili, co je uvnitř. Musel tam být příjemný

chládek, mimo dosah letního slunce, které nemilosrdně spalovalo všechno kolem. Atalanta cítila, jak jí po krku stéká kapka potu pod lehké šaty. Bílé krajkové rukavičky uložila do kabelky už na lodi. Byly sice elegantní a dáma se měla oblékat co nejlépe pro každou příležitost, ale ve středomořním slunci by se brzy staly přítěží. Neměla by si sednout a dát si studený nápoj? Nespěchala, nemusela hned něco koupit. Mohla věnovat obhlídce celý den a vrátit se do Benátek poslední lodí.

Opět zahlédla toho muže v lehkém obleku a panamáku. Zdálo se, že je sám. Možná na tom nebylo nic divného, i ona tam přece byla bez doprovodu. Většina lidí však přijela buď v páru, nebo s přáteli, a tak jeho osamělá postava upoutala její pozornost. Nesmlouval, aby koupil sklo za dobrou cenu, ani neobdivoval architekturu. Skoro se zdálo, jako by...

Že by ji sledoval?

Po zádech jí přeběhl mráz. Dědeček ji v dopise, který napsal před svou smrtí, zcela jasně varoval, že jeho práce není bez rizik. Že si člověk při prosazování spravedlnosti může také nadělat nepřátele.

A Renard jí při několika příležitostech připomněl, aby si dávala na každého pozor, nebrala vše za bernou minci a nevěřila ani příběhům svých klientů. Že by všechny ty rady, aby byla opatrná a očekávala nebezpečí na každém kroku, způsobily, že byla obezřetná až příliš?

Dokonce paranoidní?

Byla tam na dovolené, opravdu se neměla čeho bát.

Přesto se nemohla zbavit jisté úzkosti, zatímco pátrala po dokonalém skleněném suvenýru, a přistihla se, že se každou chvíli ohlíží přes rameno. Ten muž v lehkém obleku nebyl nikde v dohledu. Okolo ní zvonily veselé hlasy, smích a sklo přecházející z ruky do ruky. Jeden pár si koupil zrcadlo v lidské velikosti a sledoval, jak ho prodejce ukládá do přepravní bedny naplněné slámou.

Na kamenném zábradlí mostu balancovali tři chlapci zpívající árii z *Kupce benátského* turistům v gondole, která se k němu blížila. Gondoliér na ně křičel nadávky a varování, že by mohli spadnout a přistát na jeho lodi. Někteří turisté se té lumpárně smáli, ale jedna dáma v růžových šatech se příkrčila a zakryla si hlavu, jako by se připravovala na lavinu chlapeckých těl.

Ti tři náhle seskočili ze zábradlí a uprchli před mužem v tmavém obleku, který je pár metrů pronásledoval, pak se opřel o zeď modrého domu, lapal po dechu a utíral si kapesníkem pot z čela. Rozzlobený otec? Soukromý učitel, kterému připadl nepříjemný úkol hlídat tyto neukázněné svěřence na výletě?

Atalanta se pro sebe usmála. Tohle byly přesně ty nevinné dedukce, na které se musela soustředit. Proč si kazit krásný den obavami o své bezpečí?

Zabrala se do rozhovoru s anglickou dámou, která jí vysvětlovala, že když ještě žil její manžel, navštěvovali Murano každé léto, a teď přijela poprvé bez něho. „Je to, jako by tady pořád byl,“ svěřila se jí. „Slyším jeho hlas a vidím ho kráčet po mém boku. Moje děti se bály, že mě tenhle výlet rozteskní, ale já se tu cítím šťastná. Strávili jsme tu tolik úžasných let, na která budu po zbytek života vzpomínat.“

„To mě moc těší.“ Atalanta si narovнала klobouk. Koutkem oka zachytila ženu v černém se závojem přes obličej. Její tmavé oblečení vynikalo mezi pestrobarevně oděnými turisty a Atalantu napadlo, jestli to není místní vdova. Její šaty však vypadaly příliš draze a závoj byl připevněný k elegantnímu kloboučku, který mohl pocházet z pařížského butiků. Co byla zač a co tam dělala?

Na podobné otázky nejspíš nikdy nedostaneš odpověď, vyčínila si.

„Nedaleko odsud je jedno výjimečné místo,“ řekla ta Angličanka po jejím boku, „malé nádvoří o kus dál v ulici. Dá

se tam volně vstoupit, nikdo vás nezastaví. Na jeho protější straně je bílý plot do výše pasu, od kterého je krásný výhled na vodu a Benátky v dálce. Manžel a já jsme tam dlouho stávali a obdivovali ho. Pokaždé je tam k vidění něco nového. Dnes je na to dokonalý den, slunečný a jasný. Zašli jsme tam, i když pršelo, ale zdaleka to nebylo ono.“ Krátce se dotkla Atalantiny paže. „Užijte si svůj zdejší pobyt, drahá.“

Atalanta jí poděkovala a odkráčela ulicí. Hlasy za ní utichly. Bez hemžení prodejců bylo najednou mnohem tišeji. Z otevřených oken se linuly vůně naznačující, že se uvnitř připravují obědy s čerstvými bylinkami a česnekem. *Spoustou česneku.*

Atalanta se s úlevou nadechla a došlo jí, že vskutku nepatří k těm, kdo si potrpí na davy. V tom tichu náhle opět uslyšela své myšlenky.

Tiše se zasmála a vstoupila na nádvoří, kam ji nasměrovala ta anglická dáma. Nerovná, našedlá dlažba vedla k bílému plotu na opačné straně.

Olivovník vrhal skromný stín a z drátěné klece na zdi švitořili zpěvní ptáčci nervózně poletující z bidélka na bidélko. Opřela se rukama o plot. Dřevo bylo vyhřáté sluncem a popraskaná barva byla na dotek příjemně skutečná. Nový život v bohatství jí někdy připadal jako sen propracovaný do posledního detailu, jenž ji unášel z jednoho zázračného dne do dalšího, ale pokaždé s vědomím, že musí nějak skončit. Že není doopravdy bohatá, že si nemůže dovolit, cokoliv chce. Probudí se zase ve svém malém pokoji ve škole a hned nato jí na dveře zabuší přísná domovnice, aby ji upozornila, že přijde pozdě na hodinu.

Dopadl na ni nějaký stín. Zabraná do myšlenek si ho všimla v posledním okamžiku a prudce se otočila se zvednutou rukou, aby toho, kdo narušil její osobní prostor, odstrčila. „Raoule,“ zašeptala, zatímco přejížděla pohledem po jeho zamračeném čele, vráskách okolo úst, napětí ve rtech. „Zdálo se mi, že jsem vás už zahlédla, ale... nevěřila jsem,

že byste mohl být tady.“ Stěží jí zbýval dech na to, aby pokračovala. Za to, že se jí rozbušilo srdce a vyschlo jí v ústech, mohl možná fakt, že společně přemohli dábla.

„Neměla byste se vzdalovat od davu, slečno Ashfordová,“ řekl. „Není to bezpečné.“

To, že ji oslovil „slečno Ashfordová“, jí vyjasnilo mysl. Začervenala se při pomýšlení na své vlastní přehnutí, když použila jeho křestní jméno, jako by si byli tak blízcí. Sice spolu zabránili vraždě, ale nikdy se skutečně nespřátelili.

Aspoň si to myslela.

Její pochybnosti o tom, na jakou úroveň se jejich vztah vyvinul, ji podráždily. Zakládala si na své schopnosti poradit si s náročnými problémy, ale nedokázala určit, co ji s tím nesnesitelným chlapem spojuje. Přinutila se k úsměvu a rozmáchlým gestem ukázala kolem sebe. „Myslím, že je tady zcela bezpečno. Jsem na dovolené.“

„Já vím.“ Nepřestával se na ni dívat a zkoumal její výraz, jako by se z něj snažil něco vyčíst. Že by se tolik změnila? Před odjezdem do Benátek si nechala udělat jiný účes, protože usoudila, že se pro honosné sály luxusního hotelu musí trochu zkrášlit, ale toho rána omezila líčení na minimum, a i když byly její šaty dostatečně módní, při výběru bot se zaměřila spíš na pohodlnou chůzi než na eleganci. Pořád musel být schopný poznat v ní tu poněkud nekonvenční ženu, s níž se seznámil v Bellevue.

Vytrvalost, s níž studoval její obličej, musela souviset s něčím jiným.

Náhle jí došlo, proč tam je a proč ji oslovil, když se vzdálila od ostatních. „Stalo se něco?“ zeptala se. „Potřebujete mou pomoc?“ S dechberoucí naléhavostí si uvědomila, že by udělala cokoli a odjela kamkoli, kdyby ji o to Raoul požádal. Měl snad sestru, která se dostala do problémů? O jeho osobním životě věděla jen to, že jeho otec je Francouz a matka Španělka. Nic o sourozencích, osobních

vazbách. Prázdných míst, která potřebovala vyplnit, aby ho lépe poznala, byla spousta.

Raoul jí věnoval svůj typický úsměv, který tak dobře znala. Ten úsměv, který používal, aby si udržel lidi od těla, protože byl trochu povýšený a pokaždé v ní vzbudil pocit, že se baví na její účet. Dospěla k mylnému závěru? Nebo skočila na návnadu, kterou na ni vědomě nastražil?

„Já vaši pomoc nepotřebuji,“ řekl tichým hlasem, „ale vy byste mohla potřebovat moji. Někdo vás sleduje.“

2. KAPITOLA

„Sleduje?“ zopakovala Atalanta. Původně si myslela, že ji sleduje *on*, zpod svého panamáku. Ale pokud to nebyl *on*, tak kdo tedy?

A proč?

„Pššt, ne tak nahlas,“ napomenul ji Raoul naléhavě a naklonil se k ní blíž. „Předstírejte, že se znovu kocháte výhledem.“

Atalanta se poslušně otočila a prohlížela si čluny křižující na hladině, aniž by nádheru laguny skutečně vnímala. Srdce jí divoce bušilo a v hlavě se jí rozléhalo: *Měla jsem pravdu, něco tady není v pořádku, cítila jsem to, tušila jsem to. Moje instinkty byly správné.*

Část jejího já byla ráda, že se může spolehnout na svá tušení – něco, co se v její nové práci mohlo prokázat jako neocenitelné –, ale zároveň jí docházelo, že chvíle odpočinku daleko od vyšetřování pro ni možná bude těžko k mání. Dokáže vůbec oddělit svou práci od soukromého života? Nebude odteď středem pozornosti, kamkoliv se hne? Jako filmová hvězda, která se nemůže objevit na veřejnosti, aniž by na ni lidé ukazovali, šeptali si nebo chtěli autogramy?

Může se stát, že teď má peníze a příležitost, ale žádnou možnost si je užít, kvůli povinnostem, které s nimi nevyhnutelně přicházely?

Raoul řekl: „Byl jsem v Paříži a vytočil jsem vaše číslo s úmyslem pozvat vás na večeři, ale majordomus mě informoval, že jste odjela do Benátek. Byl natolik laskav, že mi poskytl adresu vašeho hotelu. V Benátkách lze okusit ty nejlepší plody moře, tak jsem se bez velkého rozmýšlení rozhodl tam na několik dní zajet a pozvat vás na malou prohlídku města, pokud o ni budete mít zájem. Nenudil bych vás náměstím Svatého Marka, ale vzal bych vás na méně známá místa, která jsou stejně krásná, ne-li krásnější. Jeden můj přítel bydlí v dóžecím paláci. Musíte vidět všechny tamní pokoje, vychutnat si velkolepost starých časů. A znám všechny nejlepší restaurace. Nemůžete z Benátek odjet, aniž byste okusila některé místní speciality. *Sarde in saor a risotto*.“

Atalanta znovu sevřela dřevěné zábradlí. Představila si, že si prohlíží Benátky z gondoly s Raoulem po boku a naslouchá mu, jak rozmlouvá italsky s gondolíerem. Z jeho úst by ta slova zněla ještě poetičtěji. Možná proto, že Raoul tolik miluje svou zemi?

Ten zážitek by byl naprosto... romantický?

Skoro se zasmála své volbě slov. Protože znala Raoulovy představy o vztahu, mohla si domyslet, že romantika je to poslední, na co myslí, a nejspíš cítí povinnost ukázat jí zemi, která je mu takřka otčinou, protože se v ní zúčastnil tolika závodů. Už dříve jí pověděl, že ho může kdykoliv kontaktovat dopisem zaslaným do hotelu Benvenuto v Římě.

Raoul pokračoval: „Když jsem vás dnes ráno přijel překvapit, uviděl jsem, jak odcházíte z hotelu, a než jsem stihl přejít ulici a oslovit vás, všiml jsem si ženy, která vás sledovala. Byla oblečená v černém a měla závoj.“

Atalanta přimhouřila oči. Ten popis zněl povědomě. „Žena v černém se závojem? Ta je teď na Muranu. Viděla jsem ji chvilku předtím, než jsem šla sem.“

„A ona vás sem viděla jít.“ Raoulův tón byl vážný. „Pospíšil jsem si za vámi, abych jí zabránil vás sledovat a...“ Odmlčel se.

„Myslíte si, že mi chce ublížit?“ Na tom místě byl takový klid, že si nedokázala představit, že by ji tam někdo následoval se špatnými úmysly – což byl přesně ten důvod, proč bylo ideální pro každého, kdo by chtěl někoho napadnout. Potenciální oběť by ukolébalo cvrlikání ptáků a šustění listů olivovníku ve větru a nečekala by nic zlého.

Hlavou se jí honily představy nože pod tím černým oděvem a rychlého bodnutí bez zastavení. Nikdo by si ničeho nevšiml, a než by nastal poplach, viník by dávno uprchl a její mrtvé tělo by odnášeli pryč.

Nedramatizuje to snad příliš? Proč by jí chtěla ublížit neznámá žena v černém? Jaký smysl by mělo ji zranit, nebo dokonce zabít? Nikomu by to neprosnělo.

Ne, ale odhalila vraha a postarala se, aby byl ten člověk zatčen, čekal na proces a trest smrti. Kvůli jejímu vyšetřování byl zmařen lidský život. Že by jeho příbuzní lačnili po pomstě? Stala se snad terčem?

Raoul řekl: „Původně jsem zamýšlel jen ukázat vám Benátky a postarat se, abyste si odnesla lepší zážitky než průměrný turista, který kráčí po prošlapaných cestách k inzerovaným pamětihodnostem. Ale teď, poté co jsem si všiml té ženy, která vás sleduje, bych vám měl asi nabídnout svou pomoc, abyste byla v bezpečí.“ Neznělo to jako nabídka, spíš jako úsudek.

„Nejsem si jistá, jestli to vidíte ve správném světle.“ Atalanta se pokusila, aby to znělo neohroženě. „Viděl jste mě, jak odcházím z hotelu, a ženu, která se vydala stejnou cestou a je teď také na ostrově. Třeba je to jen další turistka, která chce nakoupit skleněné suvenýry. Nemohla se tu ocitnout pouhou náhodou?“

„To určitě mohla. Ale opravdu chcete riskovat život, abyste to zjistila?“

Atalanta se pomalu nadechla. Co vlastně chtěla? Nebylo jí podobné podlehnout dramatické fantazii, že je její život v ohrožení, ale také nehodlala zbytečně riskovat. Ve své

nové profesi se zatím sotva otrkala a hodlala v ní ve zdraví pokračovat.

Uvolnila stisk rukou na zábradlí a prakticky se zeptala: „Co navrhuje?“

„Mohu vás doprovázet po zbytek dne tady na ostrově. Až nakoupíte sklo –“ znělo to ironicky, jako by si myslel, že tomu věnovala už dost času –, „vrátíme se, ukážu vám Benátky a povečeříme spolu. Uvidíme, jestli nás ta žena v černém bude sledovat, nebo zda si to rozmyslí, jakmile jí dojde, že už nejste sama a zranitelná.“

Slovo „zranitelná“ ji zbolelo. Ano, byla nezadaná žena, ale to byl životní fakt. Nemohla to změnit a nechtěla být celou dobu závislá na Raoulově přítomnosti.

Tiše se zeptala: „Jak dlouho mě chcete doprovázet?“

„Jak dlouho?“ zopakoval, jako by nerozuměl.

„Ano. Den? Týden? Navždy? Pokud má ta žena něco za lubem, nevzdá se jen proto, že mám společníka na jeden den.“

„To je pozvání?“ V Raoulově hlase se objevil pobavený podtón.

„To je realistické uvažování. Nemůžete mě ochránit před lidmi se špatnými úmysly.“ Zhluboka se nadechla a pokusila se vtisknout si tuto realitu do mysli. Přijala dědečkovu poslání za své a teď se musela vypořádat s následky. „A ještě jsme ani nepotvrdili, zda ta žena vskutku zamýšlí něco zlověstného.“ Nechtěla se tak snadno smířit s tím, že už nikdy nebude mít čas pro sebe a možnost navštěvovat památky, aniž by se neustále ohlížela přes rameno. Vsadila by se, že si její dědeček nenechal zničit život strachem z pomstychtivých nepřátel.

„Dobře tedy.“ Raoul ustoupil.

Atalanta náhle pocítila chlad na pažích. Proč ho tak stroze odmítla? Bála se, jak by se v jeho společnosti mohla cítit? Že by v uvolněné atmosféře při společné prohlídce města

zapomněla na svou obvyklou ostražitost a stala by se zranitelnější vůči jeho šarmu?

Nebála se ve skutečnosti víc Raoulovy blízkosti než té záhadné ženy v černém?

Raoul šeptem pronesl: „Budu se chovat, jako bych se loučil a odcházel, ale budu se mít na pozoru, a pokud ta žena něco udělá, přispěchám vám na pomoc. Buďte neustále ve střehu.“ Nahlas řekl: „Tak se uvidíme zítra. Budu se těšit. Zatím sbohem.“ Okázale se uklonil a odešel.

Atalanta si jízlivě pomyslela, že by tohle divadýlko nepřesvědčilo nikoho, kdo Raoula zná, ale ta žena v černém byla nejspíš cizí člověk a dalo se předpokládat, že ho bude považovat za floutka, který flirtuje s dámou a snaží se získat si ji nabídkou prohlídky města, večere či čehokoliv, kvůli čemu se příštího dne sejdou.

Zvedla ruku ke svému zarudlému obličejí. Musela působit dojmem, že je naprosto šťastná a neví o ničem, co by ji ohrožovalo. Přinutila se k úsměvu, vrhla poslední zamilovaný pohled na ohromující lagunu a pak z toho malého nádvoří odešla.

Následující hodinu se Atalanta loudala kolem dílen, v nichž skláři třímali své píšťaly s konci rozžhavenými doruda z žáru pece a tvarovali své proslulé skleněné výrobky. U stánků prohýbajících se pod tíhou těchto suvenýrů si prohlížela aventurínově zelené karafy, zrcadla s podstavci a lustry, smlouvala s prodejci a nakonec se rozhodla koupit sadu šesti sklenic, které si nechala zabalit a poslat později téhož dne kurýrem do hotelu. Pocítila úlevou, že je její úkol vybrat si nějakou upomínku splněn, a zároveň zvláštní zklamání, že se nestalo nic záhadného. Že by se Raoul zmýlil a ve skutečnosti ji nikdo nesledoval?

Nezveličil snad hrozbu, kterou ta žena v černém mohla představovat, aby ji přiměl přijmout nabídku společně

stráveného dne? Možná vycítil její váhání a napadlo ho, že potřebuje další pobídku, aby ji přesvědčil?

Proč nepřistoupila na jeho hru a nepřijala nabízenou ochranu bez ohledu na to, jestli jí vážně hrozí bezprostřední nebezpečí nebo ne?

Mohla s ním strávit příjemné odpoledne v elegantní gondole proplouvající nesčetnými kanály, prohlédnout si Dóžecí palác, o kterém se zmínil, a pak povečeřet čerstvé mořské plody v útulné malé restauraci. Vzpomínky na bezstarostné okamžiky s přítelem by znamenaly mnohem víc než to drahocenné sklo, které si koupila.

Atalanta potrásla hlavou nad svým špatným úsudkem a odbočila do vedlejší uličky vedoucí zpátky k molu. Aspoň si myslela, že tam vede, ale jak kráčela po hrbolaté dlažbě, uvědomila si, že za sebou nechala ruch sklářských dílen a vstoupila do tišší oblasti se soukromými domy. Po stranách prostých dřevěných dveří stály kameninové květináče s kytkami a bylinkami. Dvě malé děti, které soutěžily, kdo dohodí dál oblázkem, utekly, když se k nim přiblížila, a nechaly oblázky ležet. S hlasitým klapnutím se zavřela kovová branka. Někde v zadním traktu domu zaštekál pes.

Když jeho ostré řafání utichlo, zachytila Atalanta ozvěnu tiššího zvuku

Kroků za sebou.

Vyschlo jí v ústech a ruce se sevřely v pěst. Kéž by u sebe měla něco, čím by se mohla bránit... Její oči pátraly po vhodném předmětu v okolí: silnému klacku nebo kameni, ale nenašly nic než ty směšně malé oblázky. Nikde nebyl ani písek, který by mohla nabrat a vmetnout útočníkovi do očí.

Měla jsem Raoula poslechnout.

Kroky za ní zněly čím dál hlasitěji, jak se k ní ta osoba přibližovala. Měla by jít dál, anebo se otočit, aby viděla, kdo to je? Třeba to byl někdo místní, který si šel po svém, někdo zcela neškodný.

Ohlédla se přes rameno. Vysoká postava, celá v černém... Přidala do kroku. Kde je Raoul? Pořád na ni dohlíží? Nebo ho odradila její pochybovačná reakce, usoudil, že nepotřebuje jeho pomoc?

Dřevěné dveře nalevo od ní se otevřely. Uvnitř byl tmavý prostor osvětlený svíčkami. Postřehla látkové tapety vyšívané zlatou nití a sošku svatého ve výklenku. Impulzivně vstoupila v naději, že je to nějaký kostel a uvnitř najde modlíci se věřící.

Nebo kněze? Jakákoliv společnost znamenala ochranu.

Uvnitř však nikdo nebyl. Ve vzduchu visela těžká vůně vosku. Mramorovou sošku světice ozařovaly mihotavé plamínky. Atalanta neměla tušení, koho ta ženská postava představuje.

Za sebou zaslechla šouravé kroky. Ještě než se otočila, věděla, že je to ta žena v černém. Teď, když stála kousek od ní, si Atalanta všimla, že je ta žena stejně vysoká a stavěná. Kvůli závoji nemohla rozeznat její rysy ani určit její věk, ale z té ženy vyzařovala síla a mrštnost. Rozhodně to nebyla nějaká vdova z ostrova.

„Sledujete mě celé dopoledne,“ řekla Atalanta, aby získala navrch. „Asi byste mi měla říct, proč.“

„Čekala jsem na vhodnou chvíli, abych si s vámi mohla promluvit.“ Ten hlas byl tichý, stěží silnější než šepot, skoro jako výdech. „Několikrát jsem se ptala sama sebe, jestli to mám udělat. Když k vám přistoupil ten muž, byla jsem si jistá, že vás pozve, abyste si prohlédli ostrov spolu, a moje šance budou tytam. Nenáviděla jsem se za úlevu, která mě zaplavila, představu, že nebudu muset udělat nic.“

Atalanta naklonila hlavu ke straně. Ta žena nevypadala nepřátelsky, ani jako by jí chtěla ublížit. Naopak, zněla... nejistě a dokonce ustrašeně.

„Jak vám můžu pomoci?“ zeptala se Atalanta.

„Vím, že jste dědička po Clarenci Ashfordovi.“

Při vyslovení dědečkova jména se Atalanta ostře nadechla.

Žena řekla: „Nemohu vám vysvětlit, jak jsem ho znala. Musela bych vás seznámit s detaily svého života, na které bych raději zapomněla. Ale udělal pro mě něco, co mu nikdy nemohu oplatit. Zachránil všechno, co jsem měla, všechno, čím jsem byla.“ Na chvíli se odmlčela, jako by zavzpomínala na ty časy. „Pověděl mi, abych ho kontaktovala, pokud byla ho kdy znovu potřebovala.“

Tiše se zasmála. „Byla jsem si jistá, že k tomu nikdy nedojde. Poučila jsem se. Byla jsem rozhodnutá nikdy víc nerisikovat. A přesto jsem zde a žádám vás o pomoc.“

„Co se stalo?“ zeptala se Atalanta.

Žena zaváhala. „Tomu, co vám povím, pevně věřím, ale nemám to podložené fakty. Pověděla mi to má intuice. Mé mateřské instinkty.“

Atalanta čekala. Chlad v té místnosti byl příjemný, stejně jako tichá společnost sochy světice. Možná také matky?

Žena řekla: „Pocházím z jednoho starého benátského rodu. Přišli jsme do města, když se začalo stavět, a vždycky jsme tu žili. Obchodovali jsme a cestovali. Věřili jsme, že nám patří celý svět.“ V jejím hlase se objevil náznak pýchy. „Kamkoliv jsme přišli, stavěli jsme domy a hrady, hlavně podél Hedvábné stezky.“

Při zmínce o té prastaré obchodní cestě vedoucí do srdce Číny pocítila Atalanta nával vzrušení.

„Na řeckém ostrově Santorini stojí staré benátské hrady. Stále tam žije několik mých vzdálených příbuzných. Na začátku tohoto léta“ – na okamžik se jí zadrhl hlas – „tam odcestovala moje dcera Letitia, aby dělala společnost jedné postarší dámě. Měla jí předčítat, přinášet jí věci, chodit s ní na procházky. Byla to dohoda výhodná pro obě strany, protože ta stará žena potřebovala mít někoho nablízku a dcera by měla čas poznávat ostrov, když by ta dáma spala nebo odpočívala. Vždycky byla neposedná a chtěla vidět svět.“

„Byla jsem právě taková, když jsem vyrůstala,“ poznamenala Atalanta s úsměvem.

Žena jako by ji neslyšela. Pomalu pokračovala: „Moje dcera odjela na Santorini. Dostala jsem několik dopisů. Byly veselé a plné plánů. Vzala si s sebou fotoaparát a pořizovala snímky krásných míst: červených a černých pláží, rybářů při práci. Chtěla být fotografkou, ale můj manžel byl zásadně proti. Myslí si, že by se ženy měly vdát a mít děti. Ale Titia byla tak mladá. Teprve devatenáctiletá.“

Atalantu šokovalo zjištění, že ta žena neustále mluví o své dceři v minulém čase. Znamenalo to...?

Žena řekla: „Minulý týden jsme dostali zprávu, že...“ Ztěžka polkla. „Že Titia zemřela. Zřítela se z útesu do moře. Ona... trpěla závratěmi a my jsme ji před odjezdem nabádali, aby se nedívala do hledáčku, když bude stát na kraji útesu, protože by se jí mohla zatočit hlava a mohla by spadnout. Kladli jsme jí na srdce, aby neriskovala...“ Hlas se jí zlomil.

Atalanta jí položila ruku na paži. „Je mi to tak líto.“

Žena pokračovala hlasem zalykajícím se slzami. „Nemohu uvěřit, že je mrtvá. Celé noci ležím s otevřenýma očima a myslím na to, že to musí být nějaký omyl. Že se vrátí domů. Musí se vrátit.“

Vzlykla a pod okrajem závoje se zaleskly slzy. Atalanta ženě stiskla paži s vědomím, že teď nemůže říct nic, co by jí skutečně pomohlo.

Žena se zhluboka nadechla a mluvila dál: „Nemohu uvěřit, že je mrtvá. Ale zároveň nedokážu uvěřit tomu, že měla nehodu. Myslím..., že byla zavražděna.“